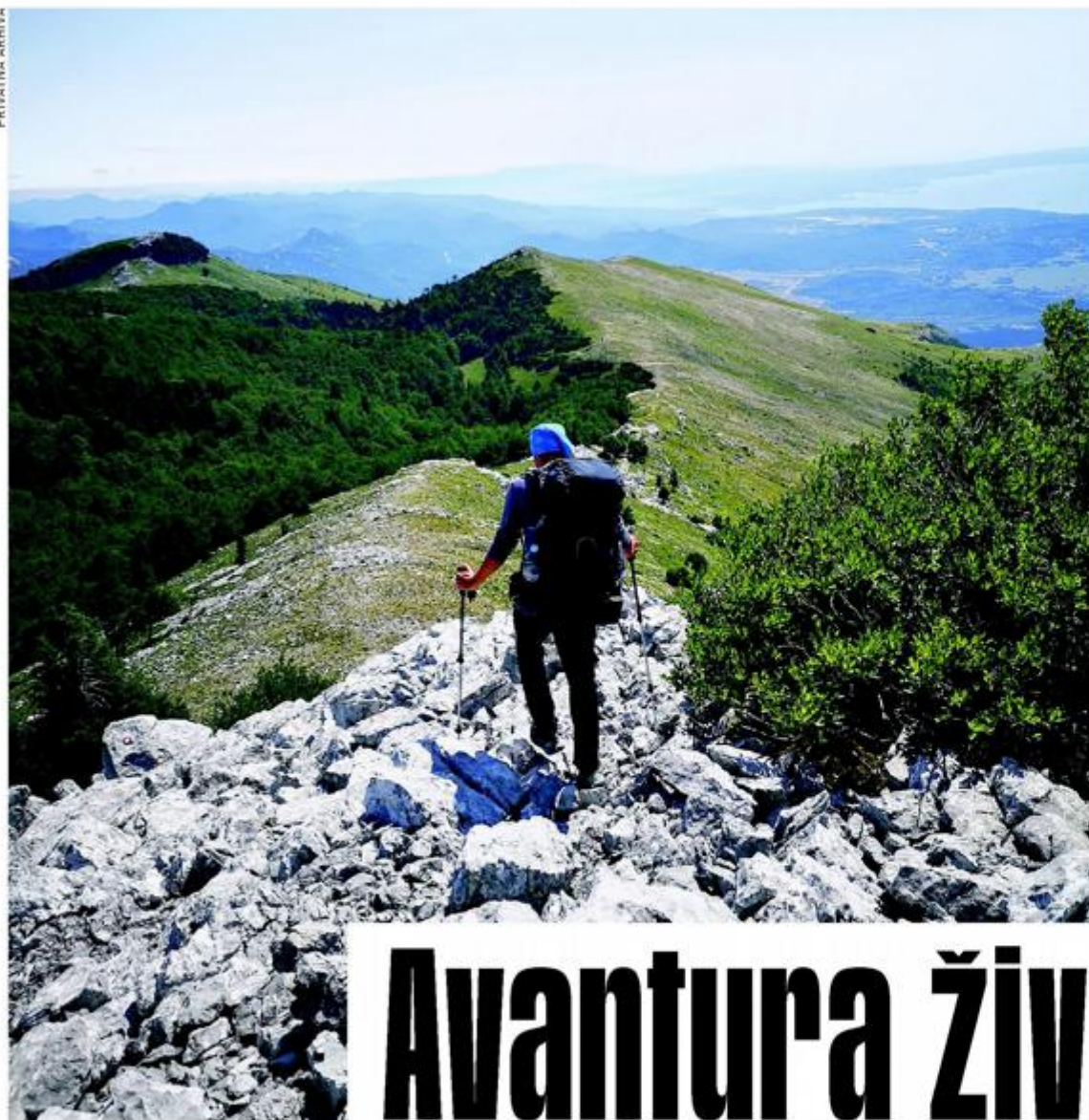

PRIVATNA ARHIVA

OVOM AKCIJOM SKUPLJAMO DONACIJE ZA PSIHOLOŠKU POMOĆ ONKOLOŠKIM PACIJENTICAMA I UDRUGU SVE ZA NJU

Maja i Bruno većinom jedu dehidriranu tjesteninu. Nose i puno energetskih pločica. Bruno kaže da je u prva četiri dana izgubio četiri kilograma

nego špicu. "Za medeni mjesec smo bili na Aljasci. Sad nismo vidjeli ljude tri dana. Navikneš se na tišinu. Ne pričamo puno, svako hoda svojim ritmom, na nekim putevima i nema mjesta za prolaz za dvoje. Dosta je i padala kiša. Gledaš pred sebe i hodaš. To je zapravo moj poklon za suprugu, ne čuje me dva tjedna", smije se Bruno. Malo ga zateže tetiva i dosta kašlje jer su se prehladili budući da je dosta i puhalo zadnjih dana, ali se paze što je više moguće.

Prehrana i higijena

Što nose u svojim teškim ruksacima?

"Uvijek imamo barem 3 litre svatko, vode ne smije nestati. Nosim šator, podložak, podmetač za šator. Hranu za jedan ili dva. Na Bačkim Oštarijama bit ćemo pet dana bez dućana pa će nam trebati i više. Pa plamenik, kabanice, prva pomoć. Trudimo se brinuti o higijeni, ali nosimo što je manje moguće odjeće. Maja je oborila rekord jer je ponijela pet gaća, što iskusni avanturisti smatraju da je previše. Ja imam dvoje", smije se Bruno.

Većinom jedu dehidriranu tjesteninu, koja im pomalo "ide na nos". Začine je pancetom koju su narezali u Zagrebu. Nose i puno energetskih pločica.

"U prva četiri dana sam izgubio 4 kilograma. Otad samo počeo puno više jesti, ali računam da ću 7-10 kilograma sigurno izgubiti. Ipak smo do sad prošli 300 kilometara, to je enormno izlaženje iz naše zone komfora." Ponekad znaju i pasti jer je skidsko, muče ih i sitne ozljede, bolovi, muskulfiber. Bitno je da se ne forsiraju i da slušaju svoj ritam.

Na putu su do sad susreli lisice, divlje konje, jelene... A opasniji od medvjeda i poskoka su na planini pastirski psi koji znaju biti jako agresivni. Maja i Bruno nose sa sobom "bear sprej", kaže on "za divlje životinje i ljude". "Većinu puta nema žive duše. Na Učki smo sreli dobroćudnog biciklista jednako munjenog kao što smo mi. Dva puta smo susreli migrante. Prvi put četvoricu, a drugi put ih je bilo dvadesetak. Mislim da se oni više boje nas nego mi njih. Samo žele proći dalje, ne žele eksces, to nam svi lokalci govore", priča nam Šimleša.

Dodaje da signala za mobitel imaju dovoljno često koliko trebaju, GPS im radi stalno i to im je bitno.

"Mislili smo da ćemo češće slušati muziku, no rijetko to radimo. Najčešće slušamo samo sebe".

Šimleša kaže da je ova životna avantura odlično došla njemu i supruzi. "Naučili smo da i ove ekstremne uvjete možemo podnijeti zajedno. Kad vidim koliko se ljudi uključilo i pomažu s pet kuna, dođe mi da zaplačem. Znam da će to doista nekome spasiti život", kaže. □

Život u teškim uvjetima

U DVA DIJELA

S obzirom na opsežnost puta i brojne obaveze koje čekaju Šimlešu, cilj je ove godine doći do Knina, a ostatak će ostaviti za iduću godinu

SMJEŠTAJ

Maja i Bruno na putu sami i nerijetko spavaju u šumi, ali ako ih noć zatekne u nekom naselju, smještaj nalaze na razne načine. Često im nepoznati ljudi sami nude pomoć na Facebooku

HOD U TIŠINI

"Ne pričamo puno, svako hoda svojim ritmom, na nekim putevima i nema mjesta za prolaz za dvoje", opisuje Bruno. "Gledaš pred sebe i hodaš. To je zapravo moj poklon za suprugu, ne čuje me dva tjedna"

OPREMA

Uvijek imaju barem 3 litre svatko. Nose šator, podložak, podmetač za šator, hranu za jedan ili dva dana. U opremi su i plamenik, kabanice, prva pomoć...

Avantura života Brune Šimleše

Supruga i ja prehodat ćemo 1100 kilometara od Istre do Prevlake

LADA NOVAK STARČEVIĆ

Danas smo se digli oko 4.45. U 6 smo već bili na putu. Svako jutro krenemo uz puno psovanja. Opet moramo na leđa staviti teške ruksake, moj ima oko 20 kilograma, a Majin 15. No, već nakon 500 metara stavljamo osmijeh na lice jer znamo zašto hodamo - priča nam Bruno Šimleša, koji nam se javio predvečer iz planinarskog doma na Zavižanu, gdje su on i supruga Maja u ponedjeljak našli prenoćište. Toga dana prehodali su više od 35.000 koraka.

Na Via Adriaticu, kako su nazvali svoju avanturu života, krenuli su 16. kolovoza iz Istre. Plan je bio prijeći Hrvatsku od Istre do Prevlake, što je oko 1100 km hodanja, odnosno planinarenja. No, s obzirom na opsežnost puta i brojne obaveze koje Brunu čekaju, cilj je ove godine doći do Knina, a ostatak će ostaviti za iduću godinu. Ovom akcijom poznati zagrebački sociolog, pisac i predavač skuplja donacije za psihološku pomoć onkološkim pacijenticama, od čega 100 posto prihoda ide Udruzi Sve za nju, kojoj pomaže godinama.

Treninzi s ruksakom

"Tijelo ima veću šansu da pobijedi ako je psiha na mjestu. Pacijentice oboljele od raka kažu da im se kad su čule dijagnozu otvorilo tlo pod nogama. Treba im što prije vratiti osjećaj kontrole da bi se onda pomoglo lijekovima da odrade svoje", Šimleša objašnjava važnost permanentne psihološke pomoći za oboljele. Do sad je skupljeno više od 145.000 kuna, a cilj je 250.000 kuna. Novac je moguće uplatiti preko crowdfunding platforme Čini pravu stvar ili putem Keks Pay aplikacije.

Supruga i Bruno mjesecima su svakog vikenda planinarili s ruksacima od 20 kilograma, ali većinom se radilo o 10 prijedjenih kilometara u danu. Sad ih u danu prijeđu u prosjeku 30. Riječ je o ekstremnom pothvatu, o putu koju je prema Ši-

mlešinim saznanjima prešlo tek desetak ljudi. Ova humanitarna avantura simbolički ukazuje na osjećaj koji oboljeli od raka imaju - sam si na svom putu, ali podrška sa strane ponekad je presudna.

Ljubav za planine

Tako su Maja i Bruno na putu sami i nerijetko spavaju u šumi, ali ako ih noć zatekne u nekom naselju, smještaj nalaze na razne načine. Često im se nepoznati ljudi sami nude na Facebooku.

Kćer Anabela (12) je kod njegovih roditelja, a budući da joj u ponedjeljak počinje škola, supruga će se za vikend vratiti kući.

Uživaju u samoći i prirodi. Šimleša kaže da i inače više vole planinu

S gospođom Ljiljanom iz Rijeke koja se bori s rakom Maja i Bruno Šimleša prošli su prve kilometre svog puta po planinama uzduž naše obale

